

дати задля сього ні воза, ні коний і достотно виконають сю останню мою волю, а я, що вже не зможу нічим віддячити ся їх мосцям за їх останню прислугу, не забуду про ннх перед престолом Божим. А проте прошу і обо вязую панів наслідників моїх дати їхмостям на те перенесене тисячу польських золотих”*)).

Обава Анна-Альоїзн, що її передсмертні розпорядження будуть порушені, справдилась ранійші нім вона нагадала. Як тільки вона померла, зіхалнсь з різних країн її родичі і не вважаючи на її заповіт, постановили поховати її як пристойно задля її стану, пишно, та виставно і не там, де вона взначила, а в Ярославським парохіяльнім костьолі. Щоб як слід приготуватись до такої пишноти, потрібно було багато часу, трохи не десять місяців. Сією загайкою покористувались Єзуїти і розпочали судовний процес з наслідниками, заявивши своє право на „дорогий їм депозит” Родичі не хотіли поступитись своїм правам. Справа моглаб тягтись кілька років, та за Єзуїтів заступив ся папський нунцій і справа була прискорена і вирішена на їх користь. Зараз же де й ділась та пишнота, що була вже зготовлена на перекір волі помершої і її домовину понесли на своїх раменах самі поважні отці „Соціятіс Єзу”

*) По смерті Анни-Альоїзи її тестамент зараз же був внесений Єзуїтами до актів Познанського уряду і разом до актів королівської канцелярії, а у березолі 1697 р. його перенесено до актів Луцького гр. уряду.